

Miejsca historycznie związane z naszym regionem

Zamek Lubelski

Zamek Królewski w Lublinie, pierwotnie zbudowany w XII wieku, był wielokrotnie przebudowywany, w latach 1831–1954 wykorzystywany jako więzienie. W XIII wieku do zamku dobudowano romański donżon (wieżę mieszkalno-obronną). XIV-wieczna Kaplica Trójcy Świętej, wybudowana jako fundacja Kazimierza Wielkiego, pokryta rusko-bizantyńskimi freskami z 1418, powstałymi na zamówienie Władysława Jagiełły, jest jednym z najcenniejszych zabytków w Polsce.

Od 1957 Zamek Lubelski jest siedzibą Muzeum w Lublinie, jest otwarty dla zwiedzających, w tym baszta oraz kaplica zamkowa, zaś wśród jego zbiorów znajduje się między innymi monumentalny obraz Unia Lubelska, pędzla sławnego Jana Matejki. Przed głównym wejściem na Zamek, tam gdzie dziś znajduje się lubelski Plac Zamkowy, przed drugą wojną światową znajdowała się dzielnica żydowska, a w czasie wojny, żydowskie getto, którego mieszkańcy zostali wywiezieni do obozów zagłady. Dzielnica została wyburzona przez Niemców, a po zakończeniu wojny postanowiono jej nie odbudowywać.

Majdanek

Obóz koncentracyjny w Lublinie, nazywany Majdankiem, powstał na mocy decyzji Heinricha Himmlera, który w lipcu 1941 r. zlecił jego budowę dowódcy SS i policji w dystrykcie lubelskim Odilowi Globocnikowi. Budowa obozu rozpoczęła się jesienią 1941 r. Początkowo niemieckie plany zakładały utworzenie obozu przeznaczonego dla 25-50 tys. więźniów. Jednak w marcu 1942 r. zatwierdzony został tzw. generalny plan budowy przewidujący urządzenie obozu dla 250 tys. więźniów i jeńców. Został on zrealizowany częściowo.

Obóz koncentracyjny na Majdanku zaplanowany był przede wszystkim jako obóz pracy, źródło siły roboczej i miejsce grabieży mienia. Na pewnym etapie funkcjonowania stał się jednak ośrodkiem eksterminacji przede wszystkim dla więźniów pochodzenia żydowskiego.

Komarów

Bój pod Komarowem - największa bitwa kawaleryjska wojny polsko-bolszewickiej

Ostatniego dnia sierpnia 1920 roku, krótko po odrzuceniu bolszewików spod Warszawy, w okolicach Komarowa koło Zamościa rozegrała się wielka bitwa kawaleryjska, jeden z największych bojów z udziałem jazdy w XX stuleciu. Po całodniowej walce Polacy pokonali kilkakrotnie liczniejszego przeciwnika, odbierając mu inicjatywę oraz zmuszając do odwrotu - jak się później okazało - aż za linię frontu. To był przysłowiowy „gwóźdź do trumny” 1 Armii Konnej Siemiona Budionnego, do niedawna siejącej postrach na wschodnich rubieżach Rzeczypospolitej.

Puszcza Solska i Lasy Janowskie

Na polskich przedwojennych ziemiach wschodnich prowadzono aktywne działania umożliwiające wyzwolenie tych terenów przed wkroczeniem radzieckiej Armii Czerwonej. Był to kluczowy element Akcji „Burza”, która w założeniu twórców miała umożliwić utrzymanie kontroli nad ziemią, do których bezprawne pretensje zgłaszali Sowieci.

Jednym z najważniejszych akcentów operacji stała się bitwa partyzancka w Lasach Janowskich i Puszczy Solskiej, największe tego typu starcie Polskiego Podziemia z siłami niemieckiej armii. Przez historyków operacja ta uważana jest za największą bitwę partyzancką, jaka miała miejsce na ziemiach polskich, nie tylko z powodu ilości zaangażowanych w niej sił z obu walczących stron. Czas, miejsce, obszar i wynik walki wyznaczały jej znaczenie. Chodziło, bowiem o przyspieszenie tempa wyzwolenia ziem polskich na głównym kierunku frontu wschodniego.

Do bitwy tej doszło 14 czerwca 1944 roku, 8 dni po lądowaniu wojsk alianckich na wybrzeżu Normandii we Francji.

